רבינו מסי: איפסיק חד מינייהו מרפה. לא שייך למתני גבי יתר

עליהן עוף (לעיל נו.) משום דכשנפסק

אחד מהן סוף כולן ליפסק: ראם לאו

זה וזה אסור. והא דקתני רישא

נחתכו רגליה מן הארכובה ולמעלה

ה״ה נמי נשבר העלם ואין רוב בשר

קיים ואגב סיפא נקט נחתכו דלמטה

אפי׳ נחתכו לגמרי כשרה:

זימנין דמשכחת לה זה בלא זה

בו'. תימה דהתם גבי פסח

רוב עוביו ואמרי לה רוב הקיפו.

שאין העלם עגול לגמרי אלא מרחיב

מלד אחד ומילר מלד אחד ובקונטרס

:פירש בענין אחר

למאי ליחוש לה חדא דא"ר יוחנן

פליגי משום דמר אזיל בתר השתא

ומר אזיל בתר סוף כדמפרש בכילד

לולין (פסחים פד.) ומה שייכה ההיה

פלוגתא הכא לענין הגנה וי"ל משום

דברייתא קתני אם עור ובשר חופין

את רובו משמע דאי חשיב בשר מגין:

גידין שסופן להקשות. נפרק כילל

בקונטרס גידי לואר ואין נראה דהכא

מייתי לה אגידי רגל ועוד דגידי לואר

לעולם קשין הן ואין רגילות לאכלן

כלל כמו עלמות כדאמרינן בכילד

לולין (שם פג:) הגידין והנותר והעלמות

ישרפו לששה עשר ופריך הני גידין היכי דמי אי גידי בשר

ליכלינהו ואי דאייתור היינו נותר

אלא פשיטא גידי לואר משמע שהם

רגילים להיות נותר בכל שעה 0:

לולין (שם דף פד.) פי׳

ל) עיין בהרא"ש בזה,
נלעיל עג.], ג) [נדה סה:], ד) [לעיל עג: לקמן

עג א מיי׳ פ״ח מהל׳ טוש"ע יו"ד סימן נו סעיף

ייט ועי׳ עד ב מיי׳ שם הלי״ט ועי׳ בהשגות :מש"ע שם סעיף ח

עה ג מייי שם הלכה יח טוש"ע שם סעיי ז: עו דה מיי׳ פ״ה מהל׳ מאכלות אסורות הל"ח ופ״ח מהלי שחיטה הלי״ב סמג עשין סג טוש"ע יו"ד סי' נה סעיף ה: עו ר ז מיי שם טוש"ע

שם סעי׳ ז:

רבינו גרשום

דפרעי טבחי היכא זפועי טבור שמנקרין ניקירון: ארבע בטרי. ד' אצבעות: בליטי שניכרין בין הבשר. אשוני שני כיון דייגי צלולין: קשים: כיון דזייגי צלולין: רוב בנין. וטרפה: צומת הגידים שאמרו ברובו דאי נפסקו צומת הגידים רוב אחד מהן טרפה: טעמא דאיכא תרי הא ליכא תרי לא כלום הא ליכא תרי ונפסק רובו של אחד טרפה אע"ג דנשתייר בו שליש והיינו ונשוניין בו שליש והיינו פליגא דרבנאי דסבירא ליה לשמואל אי נפסק חד מתלתא חוטי של צומת הגידים ולא נשתייר מאותו שנפסק אלא שליש כשרה. יאיכא דאמר מאי רובו רוב רוב בשר קיים על העצם: וה וזה מותר הבהמה והאבר: הכי קאמינא אבר שחיה ממנו. כלומר למעלה מן הארכובה כו'. מותיב רב חסדא לא את מיהרה שחימת חזינן הכא דאבר המדולדל רה מיהרה וריצד אמרח :אע"ג דשחטו את אמו אכ ג י סווסו און אבו. לותביה ממתניתין נשחטה הבהמה הוכשרו בדמיה כלומר דאין שחיטה עושה ניפול וכוללתו השחיטה ומטהר מידי נבלה בין האבר המדולדל ובין הבשר המדולדל. אי בדדחינן דאיכא למימר הוכשרו הבשר . הפורש מן הבהמה אבל . אבר לא איכא למימר דלא : שמעתא דרב אם עור ובשר חופה אותו מותר האבר: מותר: עור מצטרף לבשר. כלומר חציו עור וחציו בשר: ולימא עור משלים לרשר. שיהא ררשר רור:

בכל דוכתי בר ממכתב אודיתא ומיפך שבועה וכן יש בסדר תנאים ואמוראים ור"ח פי' דקיי"ל כוותיה בכל דוכתין בר ממיפך שבועה וחיורי וסימן כולו הפך לבן וחיורי היינו הך דשמעתין וכן פי׳

מר בר רב אשי אמר כיון דזיגי אע"ג דלא חוורי אמר אמימר משמיה דרב זביד תלתא חוטי הוו חד אלימא ותרי קטיני איפסיק אלימא אזדא רוב בנין איפסיק קטיני אזדא רוב מנין מר בר רב אשי אמתני לקולא איפסיק אלימא האיכא רוב מנין איפסיק קטיני האיכא רוב בנין בעופות ישיתסר חומי הוו אי פסיק חד מינייהו מרפה אמר מר בר רב אשי הוה קאימנא קמיה דאבא ואייתו לקמיה עופא ובדק ואשכח ביה חמיםר הוה חד דהוה שני מחבריה נפציה ואשכח תרי אמר רב יהודה אמר רב צומת הגידין שאמרו ברובו מאי רובו רוב אחד מהן כי אמריתה קמיה דשמואל אמר לי מכדי תלתא הוו כי מיפסיק חד מינייהו לגמרי הא איכא תרי מעמא דאיכא תרי הא ליכא תרי לא ופליגא דרבנאי דאמר רבנאי אמר שמואל צומת הגידים אפי' לא נשתייר בה אלא כחום הסרבל כשרה יואיכא דאמרי מאי רובו ירוב כל אחד ואחד כי אמריתה קמיה דשמואל אמר לי מכדי תלתא הוו האיכא תלתא דכל חד וחד מסייע ליה לרבנאי דאמר רבנאי אמר שמואל צומת הגידין שאמרו אפי' לא נשתייר בה אלא כחום הסרבל כשרה: נשבר העצם כו': אמר רב ילמעלה מן הארכובה אם רוב

הבשר קיים זה וזה מותר ואם לאו זה וזה אסור למטה מן הארכובה אם רוב הבשר

קיים זה וזה מותר אם לאו אבר אסור ובהמה

מותרת ושמואל אמר בין למעלה בין למטה

אם רוב הבשר קיים זה וזה מותר אם לאו אם רוב הבשר קיים זה וזה מותר אם לאו אבר אם ובהמה מותרת מתקיף לה רב נחמן לשמואל יאמרו אבר ממנה מוטל באשפה ומותרת א"ל רב אחא בר רב הונא לרב נחמן לרב נמי יאמרו אבר ממנה מומל באשפה ומותרת א"ל הכי קאמינא אבר שחיה ממנה מוטל באשפה ומותרת שלחו מתם הלכתא כוותיה דרב הדור שלחו כוותיה דשמואל הדור שלחו כוותיה דרב ואבר עצמו מטמא במשא מתיב רב חסדא סלא אם מיהרה שחימת מרפה אותה ואת האבר המדולדל בה דבר שגופה תמהר את העובר דבר שאינו גופה א"ל רבה יהדורי אפירכי למה לך אותיב ממתני' סנשחטה בהמה הוכשרו בדמיה דברי ר"מ ר"ש אומר לא הוכשרו א"ל מתני" איכא לדחויי כדדחינן כי סליק ר' זירא אשכחיה (4) לרב ירמיה דיתיב וקאמר לה להא שמעתא א"ל סיישר יוכן תרגמה אריוך בבבל אריוך מנו שמואל והא מיפלג פליג הדר ביה שמואל לגביה דרב ת"ר נשבר העצם ויצא לחוץ אם עור ובשר חופין את רובו מותר אם לאו אסור וכמה רובו כי אתא רב דימי אמר ר' יוחנן רוב עוביו ואמרי לה רוב הקיפו •אמר רב פפא החלכך בעינן רוב עוביו ובעינן רוב הקיפו אמר עולא אמר רבי יוחנן עור הרי הוא כבשר א"ל רב נחמן לעולא ולימא מר עור מצמרף לבשר דהא עור ובשר קתני א"ל אנן עור או בשר תנינן איכא דאמרי [אמר עולא] א"ר יוחנן יעור מצמרף לבשר א"ל רב נחמן לעולא ולימא מר עור משלים לבשר לחומרא א"ל אנא עוברא ידענא דההוא בר גוזלא דהוה בי רבי יצחק דעור מצמרף לבשר הוה ואתא לקמיה דר' יוחנן ואכשריה א"ל בר גוזלא קאמרת יבר גוזלא דרכיך שאני הנהו גידין רכין דאתו לקמיה "דרבה אמר ∞רכה למאי ליחוש להו חדא ∞דאמר ר' יוחנן גידין שסופן להקשות

השבירה ללד בשר הקיים והרי כל נמנין חלל העלם נכסה אפי׳ הכי טרפה: בעינן רוב עוביו. נכסה שלא ילא רוב החלל דרך נקב הבשר ושיהא רוב היקף הבשר שעל השבר קיים: עור הרי הוא רבשר. אם ניטל הבשר מתחת העור והעור חופה את עוביו והיקפו כשר: ולימה מר עור מלערף לבשר. לחומרא דליבעי חליו עור וחליו בשר: אגן עור או כשר הנינה. בהך ברייתה דלעיל: ולימה מר עור משלים לבשר. דליבעי רוב הכיסוי בבשר ומיעוטו עור להלטרף בין שניהם לכסוי רוב העלם: כר גוולה. שנשברה רגלו: דרכיך. עורו לפיכך חשוב כבשר: הנהו גידין הרכין. דהוו מלטרפי לבשר וחופין רוב עלם הנשבר:

בר רב אשי אמר בו'. פי' בקונטרס דכמר בר רב אשי קיי"ל - דויגי. ללולין קליר"ש לבנים קלת: סלסא חוטי הוו. לומת הגידין: אזדא רוב בנין. שהוא עב משניהם וכיון דאזל רובא טרפה: שני מהבריה. עב מחברו: נפליה. נפלו קרפי"ר בלע"ו: ברוב אחד מהם. אם נפסק רובו של אחד מהם טרפה: הא איכא פרי. רובו קיים: הסרבל. של למר ומעמידין

בית הלואר בחוט כמו שאנו עושין

העצם משום דהכא גידין קיימי:

ולרב נמי. בלמטה מן הארכובה יאמרו כו': שחיה ממנה. שהנשמה

תלויה בה: מוטל בחשפה. דקחמר

אבר אסור ואתה חותכו ומשליכו

לאשפה: כוותיה דרב. דלמעלה מן

הארכובה זה וזה אסור: ואבר עלמו

מטמא במשא. דשחיטה עושה ניפול:

מיסיבי כו'. אלמא אין שחיטה עושה

נימולי הדורי אפירכי לאוחודי

מברייתה שחינה ידועה לכל: חומיב

ממתני'. ששגורה בבית המדרש בפי כולם דתנן בהעור והרוטב (לקמן קמ.)

האבר והבשר המדולדלים נשחטה

הבהמה הוכשרו לקבל טומאת אוכלין

אלמא אין בה טומאת נבלות: לא

כדדחינן. לעיל בפרקין (דף עג:) מאי

הוכשרו אבשר קאמר דאי נמי שחיטה

עושה ניפול אין טומאת נבלה בבשר

הפורש מן החי דגידין ועלמות בעינן

כדיליף התם: להח שמעתח. דרב

דאמר לעיל אם לאו זה וזה אסור דרב ירמיה בר אבא תלמיד דרב הוה

ואמר לה לשמעתיה דרב: אריוך.

קרי שמואל על שם יאריוך מלך אלסר

(ברחשית יד) דהלכתח כוותיה בדיני:

רוב עוביו. שלא ילא רוב עובי השבירה לחוץ אלא מיעוט חלל העלם נגלה

ורובו נכסה: רוב הקיפו. עוביו של עלם לא מעלה ולא מוריד אם רוב היקף

הבשר שסביב העלם על השבר קיים

אפיי נהפך חלל העלם וילא דרך נקב

קטן כשר ואם רוב היקף העלם סביב

השבירה מגולה אפי׳ כיונה בליטת ראש

הוכשרו.

התם מפרש טעמה:

גליון הש"ם נמ' אמר רב פפא הלכד. לעיל ד' סה ע"א שבת ד' כ ע"א:

הגהות הב"ח (ħ) גמ' אשכחיה לרבי ירמיה בר אבא דיתינ:

דעוי רש"י

. קרפי"ר. הוצא מסבך,

מוסף רש"י

ואת האבר המדולדל בה. נשום נהמה שנחתך ממנה אבר ומעורה ותלוי במקלת, דאמרינן בהעור והרוטב (לקמן קכו:) האבר המדולדל בבהמה ונשחטה מטמאה טומאת אוכליו ולא טומאת נבלות. מדקתני הוכשרו בדמיה, ואי נבלה מאי הכשר איכא למימר, ואע״פ שאסורין באכילה, כדקתני להביא האבר והבשר המדולדלים לעיל עג.). דבר שגופה. כלומר דין הוא שתטהרנו מפני שהיא גופה (שם). נשחטה בהמה. נטהרה מלטמא עוד משום נבלה ואע"פ שאסורין באכילה, כדאמרינן בבהמה המקשה טרפה, מידי נבלה טהרו, דאין שחיטה עושה ניפול והוכשרו בדמיה לקבל יהוכשרו בדמיה טומאה בלא הכשר (לקמן קבז:). יישר. יפה אמרת (שבת סג:) שפיר **קאמרת** (פסחים נג: לעיל עה:). וכן תרגמה אריוך. שמואל קרי אריוך על שם שהיה בקי בדינין ושופט כמלך השופט על הארץ לשון ריכא מלך שבת נג.) לשון מלך כמו להכי נור אריה יהודה. הר לשמואל אריוך, דקי"ל קרי לשמואל אריוך, דקי"ל הלכה כשמואל בדינא כי היכא דדינא דמלכומא דינא

קכו:], ס [ברכות מב: וש"כן, ו) [שבת נג.], 1) [צ"ל דרבא], ח [צ"ל רבאז. ע) פסחים פד.. י) [עיין פרש"י שבת נג. ד"ה שמואל ומש"ש על לידון, ל) [וע"ע תוס' יומא פג. ד"ה מר ותוס' סנהדרין כט: ד"ה מר ומוס' שבועות מא. ד"ה ולמר ומוס' כתובות פד: ד"ה והוא ודף לו. ד"ה אלמנהן, ל) ווע"ע מום׳

ברצועות: וכמר בר רב אשי קי"ל בכל דוכתי בר מתרתי מכתב אודיתא (סנהדרין דף כט:) ומיפך שבועה (שבועות דף מא.). ובשיעור לומת גידין אחר שנחלקו ולא איתפרש הלכתא כמאן בשל תורה הלך אחר המחמיר [ע"ו ו.] וטרפות דאורייתא הלכך מעילוי ערקומא עד מקום שמתפשטין כל מקום שחותך שם הוי לומת הגידין ואפי׳ רכובה קיימת ועלם קיים טרפה: למעלה מן הארכובה. אם נשבר העצם שם ורוב בשר שעל השבירה קיים. עור ובשר חופין רוב העלם: זה ווה. אבר ובהמה מותר: ואם לאו זה וזה אסור. ומתני׳ דקתני אם לאו אין שחיטתו מטהרתו דמשמע אבר אסור ובהמה מותרת אלמטה מן הארכובה קאמר: אבר אסור. משום מדולדל. ולשמואל מתני׳ בין למעלה ובין למטה קאמר ושני לה למתני׳ בין נחתכו לגמרי לנשבר